

Символи України: верба та калина

Фільчакова Т.П., вчитель
початкових класів

- Ми живемо на Україні і любимо її гарну та співучу мову, її прекрасних людей, її пишну природу

- Наша земля красива і щедра. Росте жито і городина, цвітуть квіти, зріють плоди.

Майже в усіх народів є улюблені рослини – символи. У нас в Україні такими символами є верба і калина. Звідси й пішло прислів'я : « Без верби і калини – нема України»

Існує багато історій та легенд щодо походження цих символів. Але усі вони вважають калину символом крові та невмирущого роду.

Legenda

Давним-давно жили в одному селі мати Вербена та її дочка Калина. Дуже мудрою і милою зростала дівчинка. А до того ж доброю чарівницею вона була: всі трави з землі піднімала, пташок лікувала, дерева від хвороб рятувала. Не було дитини вродливішої і добрішої душою.

Та довідались про Калину недобрі люди. Вирішили її згубити, щоб багату українську землю завоювати, хвороби і зло на людей напустити.

День був ясний, мов золотом гаптований, коли пішла дівчинка коси травами розчісувати, горобчиків годувати, льон, дощем прибитий, із землі піднімати.

Довго ходила Калина, стомилася, до криниці прибилася. Схилилася над нею, у жменю води взяла і краплиночку пташці дала.

Аж раптом почула рідний неньчин голос здаля:

«Калино, Калино, не пий водиці...»

Але дівчина страшенно хотіла пити. Тільки перші краплі до губ піднесла, пташина маленька крилом їх знесла. Вдруге воду до губ піднесла – і навік деревом – калиною над водою зросла...

Бігла мати. Плакала. Шукала. Та вже доньки любі не застала. Натомість гарне, пишне деревце стояло, сльозинки-намистинки сіяло. Схилилася мати над криницею, затулила серцем ту воду-кровицю і проросла над нею вербицею.

Минуло відтоді багато років, та матуся-верба все оберігає водні джерела, аби люди ніколи не зазнали лихих чарів.

Верба – одне з
найулюбленіших
дерев українського
народу. Верба – це
символ краси,
неперервності
життя.

Ранньою весною всі
дерева ще голі, а
вона вже вкрита
ніжними листочками
і радує око своїм
світло – зеленим
вбранням

Червону калину вишивали на рушниках, сорочках, скатертинах. Коли козак вирушав на чужину, мати напувала його калиновим чаєм та давала йому у дорогу хліб з калиною, щоб не забув свого рідного краю.

- Було таке повір'я – якщо зробити з палиці сопілку, неодмінно в сім'ї з'явиться продовжувач роду.
- Був такий звичай – при народженні в сім'ї дівчинки на її вроду і щасливу долю саджали калину. Говорять, що у злих людей калина не приймається, не росте.

Ми з вами українці і повинні відродити давні звичаї і забуті традиції.

Я закликаю вас всіх зробити навесні добре діло і посадити калину.

Дякую за увагу!